

pillaja ta ei olnud, see oli ka hästi teada. Kõik küla pidas taft lugu.

Maret lõi weel punasemaiks ega saanud sõna suust wälja.

„Armas Maret, wašta mulle kas sa tahad mulle tulla wõi ei,“ palus Mart, „siis tean, kuda lugu on ja kas wõin loota.“

„Tahan küll,“ waastas Maret wiimaks wiivitades ja häbenedes.

„Sumal tänatud, see on rõõmustaw waistus,“ diiskas Mart suure rõõmuga. „Aga ütke nüüd, Maret, kas su wanemad on sellega rahul, et sa mind, kes sulane olen, wašta wõtad:“

„Iga on küll hää ja helde minu wašta olnud,“ waastas Maret. „Ma loodan, et ta ka nüüd mitte selle wašta ei saa olema, kui ma sind wašta wõtän. Ole aga ise nii hää ja räägi temaga selle asja pärast. Tema mind wist küll ei saa keelama, nii palju kui seda jõuan ette arwata.“

„Noh, see oleks ju wäga lõbus, kui nad oma luba annaksiwad,“ ütles Mart. „Mull

on sulle ka weel ütelda. Nagu tead, on meie peremehe maa pääl kaks sauna. Teisest saunast lähneb saunamees lõikuse ajal wälja. Nüüd olen mina juba peremehega rääkinud, et siis mina sinna sauna elama lähen. Tema on sellega rahul. Mina jäen muidugi oma teenistusesse, aga iga õhtu, kui töö otsas on, tulen kodu. Säääl saunas wõime esite küll elada seni kaua, kui mull õnn juhtub omale kohta leida. Sa kas tead, Maret, mull on ka juba enam kui sada rubla kokku hoitud. Kui ma pärast just ühe paraja koha leian, siis wõin juba rendist ühe jao ära maksta. Küll me ikka läbi saame.“

„No jah, see on wäga hää,“ ütles Maret, „ega siis minagi hakka laisklema. Usinaid tödliisi on alati tarwis; ma wõin kui oma wäike talitus tehtud, ka tödle minna ja oma jagu teenida. Ma olen õppinud tödte tege- ma, ja selle pärast ei ole see mulle sugugi raske. Laiska elu ma ei armašta!“

Nõnda wiisi juttu ajades ja tulewa aja kohta nduu pidades jõudsiwad mõlemad Ma-